

Arrest

nr. 114 394 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de 1ste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS tevens verschijnt voor de 2de en 3de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 11 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De tweede, derde en vierde bestreden beslissing betreffen de bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 juni 2013.

2. Over de gegrondheid

2. 1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 22 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen zich in hoofdzaak beperken tot een theoretische uiteenzetting. Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privé- en familiaal en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partijen laten na in concreto uiteen te zetten welk familiaal en gezinsleven – waarvan zij de bescherming inroepen – zij in België opgebouwd hebben en met wie zij een familie of gezin vormen. Wat betreft de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen aangaande hun privéleven, met name dat zij meer dan zes jaar een half in België verblijven en een nauwe contacten hebben met hun alhier opgebouwde vriendenkring, dient erop gewezen dat zij evenmin aantonen dat de door hun opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden, dan wel dat voormelde elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden vormen die het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland rechtvaardigen. Waar zij nog stellen dat een verwijdering uit België hun fysieke en morele integriteit aantast en zij geen contacten noch familieleden meer hebben in Marokko, kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen hierbij geen elementen bijbrengen die zouden toelaten te concluderen dat zij zijn verhinderd om dit elders te beleven. Hierbij wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het privé- en familiaal leven dat zij hebben opgebouwd in een periode van verblijf in het land van herkomst, niet zou opwegen tegen de – naar de verklaringen van de verzoekende partijen – periode van verblijf in België van 6 jaar een half. Waar zij nog aanhalen te vrezen voor hun leven in Marokko, kan slechts worden vastgesteld – zoals tevens in de bestreden beslissing wordt opgemerkt – dat de verzoekende partijen deze loutere bewering niet staven met een begin van bewijs zodat dit argument niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit het voorgaande volgt dat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partijen als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijken aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich hier beperken tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partijen gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van hun verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkenen, zodat de verzoekende partijen de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kunnen aanvoeren. In de mate waarin de verzoekende partijen tevens het bevel aanvechten om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 25 mei 2013 –zoals tevens bijgebracht in de bijlage van hun verzoekschrift –, voeren zij geen middel aan tegen dit het bevel.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partijen wijzen nogmaals op het gebrek aan motivering en op art. 8 EVRM: zij verblijven jaren in België, DVZ houdt hier geen enkele rekening mee, of ze nu geïntegreerd zijn of niet, ze worden teruggestuurd zonder rekening te houden met hun concrete situatie.”* De Raad wijst erop dat in de beschikking van 19 augustus 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen kon worden. Tevens werd er ook aangetoond dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd is. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel een aantal elementen uit hun verzoekschrift herhalen, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partijen de argumenten van de beschikking niet weerleggen, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET